

MERIT NIEMEITZ

UŽ
NIKDY
TVÁ

MULBERRY
MANSION

ROMÁN

MULBERRY
MANSION

**UŽ
NIKDY
TVÁ**

Copyright © 2022 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zuzana Kyllarová, 2024

Cover © Zero Werbeagentur GmbH, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4712-2 (pdf)

MERIT NIEMEITZ

UŽ
NIKDY
TVÁ

MULBERRY
MANSION

přeložila Zuzana Kyllerová



Pro Silju
Navždy

PLAYLIST

<i>September Skies</i>	Benjamin Amaru
<i>when was it over?</i>	Sasha Alex Sloan feat. Sam Hunt
<i>In My Head</i>	Maisie Peters
<i>From Eden</i>	Hozier
<i>supposed to</i>	BLÜ EYES
<i>I miss you, I'm sorry</i>	Gracie Abrams
<i>I'm Not Yours</i>	Angus & Julia Stone
<i>Green Light</i>	Lorde
<i>Middle of My Mind</i>	Tom Rosenthal
<i>In And Out of Love</i>	Oh Wonder
<i>Nicest Thing</i>	Kate Nash
<i>Back to You</i>	Selena Gomez
<i>Light Years</i>	The National
<i>Still</i>	AVEC
<i>Love You Twice</i>	Lilla Vargen
<i>I Lied</i>	Lord Huron feat. Allison Ponthier
<i>Anyway</i>	Noah Kahan
<i>Now & Then</i>	Lily Kershaw feat. Goody Grace
<i>A Little Closer</i>	FINNEAS
<i>Changes</i>	Langhorne Slim & The Law

PROLOG

MULBERRY MANSION HLEDÁ PŘÁVĚ TEBE!

Společně s *Nadací pro bydlení budoucnosti* vyzýváme naše studenty a studentky, aby se stali součástí unikátního projektu bydlení! Rodina Contevillů, jedna z nejstarších anglických šlechtických rodin v Anglii, nadaci věnovala svá bývalá sídla, aby se z kusu jejich minulosti mohla vybudovat budoucnost pro všechny.

Každá z vil byla přiřazena jedné nedaleko sídlící univerzitě, a bude tak moci poskytnout dlouhodobé a cenově dostupné bydlení pro studující.

Jednou z těchto vil je *Mulberry Mansion* nacházející se ve spádové oblasti naší univerzity.

S velkým potěšením proto oznamujeme, že naši studenti a studentky mají nyní možnost požádat o místo v tomto vznešeném sídle! Bylo postaveno na počátku 19. století a od doby svého vzniku budí zájem všech milovníků architektury a historie z celé země. Nyní se v domě, který byl dlouhou dobu prázdný, má rozproudít nový život a láska. Za tímto účelem vyzýváme první generaci studentů a studentek k tomu, aby se do něj za nízké nájemné nastěhovali a společnými silami historickému sídlu dodali nový lesk!

Na konci nadcházejícího zimního semestru porota jmenovaná nadací navštíví všechny vily a jejich obyvatele a objekt s nejpozoruhodnějším pokrokem ocení finanční odměnou, která bude využita na jeho další zvelebení a rozvoj.*

Bylo vždycky Tvým snem pracovat na něčem trvalém? Chtěl/a bys ses stát součástí týmu nejen z hlediska řemeslného, ale i společenského a kulturního, a jsi přesvědčen/a, že máš pro tento úkol ty správné dovednosti? Přihlas se a možná budeš moci právě Ty brzy přispět k tomu, aby se tento výjimečný dům stal také domovem.

Těšíme se na Tvou přihlášku!

Windsburská univerzita

Windsbury, Anglie

* Další podrobnosti o výběrovém řízení a podmínkách pro podání žádosti naleznete v příloze.

KAPITOLA 1

AVERY

Nové začátky mají nejrůznější podoby.

Může to být lístek na vlak do cizího města, vzdáleného od všeho, co jste dosud znali. Může to být pracovní smlouva na místo rovnající se skoku do ledové vody. Nebo také krabice s věcmi od člověka, který se stal vaší součástí natolik, že bez něj jste najednou balancovali na tenké hranici mezi samotou a osamělostí.

Můj nový začátek měl podobu dvojitých dřevěných vrat s bledě modrým odlupujícím se nátěrem. Klika byla zlatá a narezlá stejně jako kování, jež drželo rozpukané dřevo u sebe. Kamennou římsu nad dveřmi sahající přes poslední ze tří schodů obrůstala odkvetlá vistárie, již na domovní fasádě střídal břechtan, který pokrýval většinu červenohnědých cihel, z nichž byl ten obrovský dům postaven.

Žádný dům, opravila jsem se hned. Ne nadarmo se té budově říkalo *Mansion* – opravdu to byla honosná vila. Navíc ta nejkrásnější, jakou jsem kdy viděla. Měla tři patra, přičemž to poslední pravděpodobně skrývalo podkroví. Každé podlaží dělilo několik vysokých oken, většinu z nich zakrývaly závěsy. Z prvního patra vystupovaly dva arkýře, umístěné tak, jako by architekt chtěl tomu domu vsadit oči. Možná proto jsem okamžitě po vkročení na pozemek měla pocit, že mě někdo sleduje. Opět jsem se ohlédla přes rameno. Na štěrkové cestě vedoucí zpátky k bronzově zbarvené bráně, která oddělovala pozemek od ulice, nikdo nebyl. Na příjezdové cestě u vchodu však stála auta a o jeden ze stromů se opíralo několik kol.

Ty košaté koruny jsem viděla už z dálky. Tyčily se nad plotem jako němí strážci, bylo jich celkem deset. Počítala jsem je cestou k vile. Klikatý chodníček z obou stran překrývala přerostlá tráva. Pod stromy se povalovalo několik černočervených plodů, na samotných větvích už žádné nezbyly.

Byla půlka září a tím pádem už doba sklizně moruší skončila. Věděla jsem to, protože jsem si během balení četla o sladkokyselých bobulích, jimž sídlo vděčilo za svůj název. Možná proto, že jsem prahla po rozptýlení, a možná proto, že jsem měla neodbytný pocit, že se musím o svém novém domově něco dozvědět ještě před tím, než sem přijedu.

Právě tím se totiž tenhle dům dnes stal.

Mulberry Mansion byl můj nový domov.

Před několika měsíci jsem ve škole narazila na leták Windsburské univerzity. *Staň se součástí jedinečného projektu*, zněl titulek. Pod ním byla otištěna fotografie vily jako z nějakého staromódního hororu. Sešikmená střecha, z ní vyčnívající štíhlé prsty komínů, křivá okna, fasáda porostlá břečtanem...

Při tom pohledu se hluboko ve mně něco pohnulo, nevěnovala jsem tomu však pozornost a na inzerát jsem rychle zapomněla. Až o několik týdnů později, když se z bortil základ mého života, jsem si ho znovu vyhledala na internetu.

Než jsem stiskla tlačítko pro odeslání žádosti, článek jsem jen krátce přelétla očima. V hlavě mi hučelo z půl láhve vína, do toho se míchaly útržky mého posledního hovoru se sestrou a nad tím vším – zářivě rudá a do očí bijící – jen jedna jediná myšlenka: *Pryč. Pryč, pryč, pryč.*

Nejspíš jsem vůbec nepřemýšlela nad tím, jaké by to mohlo mít následky, kdyby mě skutečně přijali. Jenže asi přede dvěma měsíci mi v e-mailové schránce přistálo potvrzení, a pak už šlo všechno ráz na ráz. Spolu s přijetím k účasti na projektu mi schválili i žádost o přestup na jinou univerzitu, pak ještě bylo třeba zrušit pokoj na koleji, přehlásit se

a rozloučit se s tou hrstkou lidí, které jsem si stačila oblíbit. Celý svůj život jsem prožila v městečku Redcar, rok jsem pak studovala na nedaleké Teessidské univerzitě. Odejít odtamtud pro mě vlastně mělo být dost těžké. Jenže toho, co mě tam drželo, bylo mnohem míň než toho, co mě odtamtud pohánělo pryč.

A teď jsem byla tady. Na místě, které jsem v duchu navštěvovala už tolik let – jen nikdy takhle. Nikdy sama. Vždy jen... s ním.

Už nevím, pokolikáté jsem tu dotěrnou myšlenku zahнала. Část mého já doufala, že zmizí, jakmile dorazím do Windsbury a do Mulberry Mansion. Jako by se od toho bodu mělo všechno vyřešit samo od sebe.

Přesto jsem teď už deset minut postávala před vchodovými dveřmi a nebyla schopna se pohnout. Stačilo zvednout ruku a zazvonit na zlatý zvonek vsazený do zdi. Místo toho jsem si jen utáhla popruhy na batohu, zaklonila hlavu a zhluboka dýchala.

Bylo pozdní odpoledne a slunce plíživě klesalo směrem k lesu za pozemkem.

Přes podzimní modř se táhly oranžovorudé pruhy. Na oblečení mi ulpíval pach několikahodinové jízdy autobusem, kterou jsem měla za sebou. Studený kouř z přestávkových cigaret mého spolusedícího, plast sedadel, zatuchlý vzduch chutnající stejnou měrou po potu, spánku a benzínu. *Takhle nějak musí vonět samota*, pomyslela jsem si, než jsem usnula s hlavou opřenou o okno.

Vůni samoty teď ale přehlušila poslední vůně vistárie, jež se mísila s podzimním vzduchem a zelení kolem mě. Těsně pod ní jsem vytušila vůni vily – chladný kámen, staré dřevo. Pokusila jsem se si tuhle kombinaci v sobě uložit jako vůni *domova*. A přála jsem si, aby vytěsnila tu, jež se dosud tímhle označením honosila. Kombinaci vanilkového mýdla, mořské soli a heřmánkového čaje.

V očích jsem ucítila tepání, do široka jsem je rozevěřila. Znovu jsem se zaměřila na ztrouchnivělé vstupní dveře s oprýskaným nátěrem. *Šeřík versus fialka*, poznamenala by k tomu Lexi. Svrběly mě prsty, jak jsem jí toužila poslat fotku vily, ale když jsem si vzpomněla na náš chat, znovu se mi před očima mihla její poslední zpráva.

Přece nechceš odjet z města bez jediného slova! Dobře víš, jak moc mu tím ublížíš.

Ta zpráva mi přišla před několika dny a já od té doby každou minutu čekala, že najdu Lexi stát přede dveřmi svého pokoje. Jenže ona nepřišla. Jediné, co přišlo a už u mě zůstalo, byla ozvěna její zprávy.

Tříkrát jsem se jí pokoušela odepsat, pokaždé něco ve smyslu: *Nebuď tak dramatická, Alexandro.*

Lexi nenáviděla své jméno v základní podobě, stejně jako nesnášela, když jsem z ničeho nic zmlkla a ochladla. V tom jsem byla opravdu dobrá. Nebyl v tom žádný úmysl, prostě se tak stalo: když to ve mně začalo přetékat emocemi, něco uvnitř mě mi ucpalo všechny póry, takže se ven už nedostalo vůbec nic.

Nebyla jsem vždycky taková. Matka říkávala, že jako dítě jsem měla „co na srdci, to na jazyku“. Když jsme se s Lexi v minulosti hádaly, křičely jsme na sebe tak, že jsme potom několik dní chraptěly. Později jsem se naučila, že někdy je moudřejší svoje pocity zkrátka raději spolknout. A asi před třemi lety jsem spolkla celé své srdce, protože mi na jazyku nabobtnalo natolik, až jsem se nemohla nadechnout. Od té doby křičím už jen uvnitř.

Taková zpráva by tedy Lexi rozzlobila víc než jakékoliv konfrontační prohlášení. Neodeslala jsem ji, a ani jsem neposlala odpověď, kterou jsem si v duchu strádala, ale nikdy jsem nenašla odvahy napsat: *Jako první jste mi ublížili vy.*

Obojí by vedlo k tomu, že bych v rozhovoru musela pokračovat – a to pro mě nepřicházelo v úvahu. Už k tomu nebylo

co říct. Nový začátek potřeboval nejen vhodnou podobu, ale především jasný stříh. Nové město, nová univerzita, nové vstupní dveře.

Narovnala jsem se a zvedla ruku ke zvonku, ale než jsem ho stačila stisknout, dveře se rozletěly dokořán.

Málem do mě vrazila nějaká mladá žena. Na poslední chvíli si mě všimla a zabrzdila, takže se jí rostlina, kterou nesla v náručí, krátce přimáčkla na tvář.

„Ou,“ vyrazila ze sebe a věnovala mi podrážděný pohled, jakmile odlepila obličej od větviček.

Měla na sobě pruhované tričko a přes něj široké tmavé kalhoty s laclem. Černé vlasy měla svázané pastelovou stuhou. *Cukrová vata versus pivoňka*, stihl mi v hlavě zašeptat Lexiin hlas, než jsem ho spěšně zapudila a soustředila se na cizinku před sebou.

Většinu oválného obličej vyplňovaly zelené oči, které se pod mým pohledem ještě víc rozšířily. „Ty jsi Avery?“

„No, ano.“ Přinutila jsem se k úsměvu a pokusila jsem se vyhnat napětí z tváře. První dojmy nebyly moje silná stránka, ale možná i s tímhle tady můžu začít nanovo.

Nevím, proč mě tak vyvedlo z míry, že ji vidím. Bylo mi řečeno, že ostatní spolubydlíci tu pobývají už několik týdnů. Věděla jsem, že na rozdíl ode mě ve Windsbury bydleli i dřív, takže nikdo z nich nemusel podstupovat žádné velké stěhování.

„Čekali jsme tě až zítra.“

„Já vím. Špatně jsem odhadla termín vystěhování z koleje a řekla jsem si, že zkusím přijet dřív. Chtěla jsem zavolat, ale netušila jsem komu, kdy, a... omlouvám se, jestli tím způsobuju nějaké nepříjemnosti.“ Uškíblá jsem se, protože jsem si uvědomila, jak formálně se vyjadřuju.

Ona se jen pousmála. „Nesmysl. Jen jsem se na tebe chtěla trochu víc připravit. Ale čím dřív tu jsi, tím líp.“ Opatrně odložila hliněnou nádobu s uschlými zbytky růžového keře.

Sledovala můj pohled a povzdechla si. „To je moje chyba. Zapomněla jsem tu chudinku před týdnem ve spíži, když jsem hledala misku pod květináč. Právě jsem se ji chystala tajně pohřbít, jenže bohužel se to dozvěděl Maxton.“

„Maxton?“

Přikývla a utrhla z rostliny jeden okvětní lístek, který se okamžitě rozdrobil. Jeho zbytky mihotavě padaly na schod mezi námi. „Náš zahradník. Neuvěřitelný klidáš, ale jak jde o kytky, je strašně přísný.“ Otřela si ruce o kalhoty a podívala se na mě. „Jak to máš s objímáním, Avery?“

Nejistě jsem opětovala její zkoumavý pohled. „Vlastně mi přijde docela fajn.“

„Výborně.“ Věnovala mi široký úsměv, pak se naklonila nad rostlinu a objala mě. Tak vroucně, že jsem ani nestačila ztuhnout. Vlasy jí voněly po medu, její hlas mi v uších zněl zlatavě a sametově. „Menuju se May. Jsem moc ráda, že jsi konečně tady. Poslední týdny to tady bez tebe nebylo tak úplně kompletní.“

Neohrabaně jsem ji poplácala po zádech. Bylo to na mě až moc vřelé objetí, ale něco mi říkalo, že May není z těch, kdo dělají věci napůl. Její srdečnost byla tak hmatatelná, že jsem měla pocit, jako bych se setkala s dávnou přítelkyní, a ne s úplně cizím člověkem. Koneckonců budu s touhle ženou – a dalšími šesti lidmi – ode dneška trávit poměrně dost času. A tak jsem objetí oplácela, dokud jsem si nevšimla štiplavého zápachu, který se linul z otevřených dveří za ní.

„Nepálí se tu něco?“

May se vymanila z mé náruče a zavěťřila. „Ksakra, máš pravdu. Sušenky!“ Otočila se a přiložila si dlaně k ústům. „Willow?“ zavolala do domu. Když se nikdo neozval, tiše si povzdechla. „Zase moje chyba. Požádala jsem ji, ať dohlídne na sporák.“

Dlouhými skoky se plavně přenesla přes práh a zmizela v domě. Já jsem chvíli jen tak nejistě postávala, pak jsem

uvadlou rostlinu odsunula stranou, popadla cestovní tašku a vykročila za ní.

Udělal jsem dva kroky – a zůstala stát jako přikovaná. Několik vteřin jsem zírala do prostorného foyeru. Na konci vstupní haly se tyčila dvě temná dřevěná schodiště, mezi nimi byly dveře, které pravděpodobně vedly do sklepa. Ten pohled byl tak působivý, že mě to přitahovalo i děsilo zároveň.

Za chůze jsem očima klouzala po vyřezávaném zábradlí, pak jsem zabočila doleva. Ve vzduchu pořád visel zápach připáleného pečiva. I tak jsem pod ním vnímala, jak voní samotný dům: mocně, staře a... opuštěně. Zmocnil se mě tísnivý pocit, něco jako stesk po domově, kterému jsem nerozuměla.

Poprvé jsem procházela vilou a věděla jsem, že později si nic z toho nebudu moct přesně vybavit. Bylo toho příliš mnoho na to, abych to všechno dovedla pojmout najednou. Vstoupit do Mulberry Mansion bylo jako rozříznout granátové jablko a rozevřít je. Během několika sekund se přede mnou rozprostřelo nekonečné množství drobných, lesklých jader.

Vnitřní život domu se před mýma očima rozložil do svých jednotlivostí a kolem mě prosvištělo několik střípků té mozaiky: tapety s výraznými vzory v tlumených barvách, tmavě natřené zdi prokládané bohatě vyřezávanými dřevěnými obklady, nástěnné lampy se stínidly z matného skla a oranžovým světlem. Kamenná busta s půlkou hlavy, ohromné vázy se sušenou pšenicí, otevřená sedací lavice, z níž se řinula látka ožraná moly. Změť nejrůznějších podivností.

Na všem ležel lehký nános prachu, vládlo zde šero, ale i přesto jsem už v tu chvíli cítila, jak nádherný a výjimečný tenhle dům kdysi býval. A jaký by mohl – při troše snahy – opět být. Pod mojí únavou a napětím se začalo ozývat lehké chvění radostného očekávání. Bylo to jedno z těch míst,

keré tvořilo ještě něco víc než jen spousta kamenů, hlíny a dřeva. Pod povrchem tu leželo něco jasného, jiskřivého, něco jako hvězdný prach, něco, co vycházelo spíše z energie než z hmoty. Stačilo jen setřít všechnu tu špínu, kterou tady zanechala léta opuštěnosti.

May jsem objevila v prostorné obytné kuchyni, jak pokračává nad plechem s hručkami zčernalého těsta. Z otevřené trouby stoupaly obláčky kouře a usazovaly se nad plotnou.

Mayin výraz kolísal mezi podrážděností a odevzdáním. Špičatými prsty zvedla jeden kousek pečiva, krátce si ho prohlížela a pak ho upustila zpátky na plech. Tvrdý zvuk nárazu zahnal jakoukoliv naději na to, že by ta věc mohla být ještě někdy k snědku.

„Teď jsou to spíš šutřenky než sušenky. Ty asi šutry nejíš, že?“ zeptala se mě způsobně.

S politováním jsem zavrtěla hlavou. „Ne, jenom o svátcích.“

„Předpokládám, že by tu klidně vydržely do Vánoc, ani by přitom nezměnily tvar.“

Musela jsem se zasmát a shodila jsem ze sebe těžký batoh. Okamžitě jsem pocítila jemné tepání mezi krčními obratli. Zítra mě nejspíš bude bolet celé tělo. Opřela jsem batoh o zeď vedle cestovní tašky a se zájmem jsem se rozhlédla po kuchyni. Podlaha byla vydlážděná blankytně modrými dlaždicemi s květinovým vzorem, některé byly popraskané. Jednu stěnu tvořila kuchyňská linka: velký sporák s osmi hořáky, zrezavělý dřez, pracovní deska, kde kresbu dřeva doplňovaly stopy po spálení. Zeď nad linkou byla natřená meruňkovou barvou a na několika místech potřísněná mastnými fleky.

Místnost v sobě měla něco z kuchyní ve venkovském stylu z katalogů, jimiž tak ráda listovala moje matka. Ale možná mě to napadlo jen proto, že jsem na první pohled zahlédla tři vázy s divoce rostoucími podzimními květinami, a proto,

že v rádiu vedle okna zrovna hrála plechově znějící písnička ze šedesátých let.

May se nad tácem oháněla chňapkou a vlasy se jí přitom opakovaně sápalý po rozvěšených paličkách česneku a feronkách. Přešla jsem k oknu za kuchyňským stolem, jež vyplňovaly větve švestky. Jen co jsem ho pootevřela, ihned se prodraly do místnosti, jako by celou věčnost jen čekaly na to, až je někdo vpustí dovnitř. Pach spáleniny přebil čerstvý vzduch a May na mě vděčně pohlédla.

„Co to tu smrdí?“ zavolal někdo ode dveří. Stála v nich žena s vlasy po bradu. Na očích měla kulaté brýle s drátěnými obroučkami a přes oblečení zástěru potřísněnou barvou. Několik šmouh jí ulpělo i na bronzových tvářích.

May mlčky ukázala na kouřící plech a žena povytáhla výrazné obočí. „Myslela jsem, že na to Willow dohlídne.“

May si znovu povzddechla. „Jasně, moje chyba.“ Podívaly se na sebe a usklíbly se.

Pak žena zavětrila směrem k plechu a nakrčila nos. „No jo. Hádám, že nad těmi se neslituje už ani Helen. A to už něco znamená.“ Rozesmála se, pak se otočila a spatřila mě. „Huh, stojíš tu dlouho?“

„Ne, dlouho ne. Zrovna jsem přijela. Avery, ahoj.“ Stejně nejistě, jako jsem odpověděla, jsem jí mávla na pozdrav.

Pobaveně mě sledovala a pak na mě kývla. „Sienna. Jsem ráda, že jsi konečně tady. Každá ruka je tu dobrá. Vlastně i noha. A všechny ostatní končetiny.“ Přikročila směrem ke mně a zvedla ruce, jako by si mě měřila. „Paráda. Máš štíhlý pas. To by ses mohla vejít do toho zpropadeného krbu.“

„Cože...?“ vyjekla jsem zmateně, ale May mě přerušila.

„Nechme ji, ať se tu trochu zabydlí, až pak ji použijeme jako živý kartáč. Jinak nám hned uteče.“ Přešla ke mně a položila mi ruku na rameno. „Pojď, seznámím tě s ostatními.“

Z domu jsme vyšly přes verandu, která sousedila s obrovským obývacím pokojem. Už tehdy, během toho, co jsme

jím procházely, jsem věděla, že se v něm budu cítit dobře. Na jeden pokoj byl sice až moc velký, ale souhra staromódního sametového nábytku, klavíru a stoličky, jedlově zelených stěn a cihlového krbu ve mně okamžitě vyvolala pocit pohody.

Zatímco jsem se snažila uložit si ten dojem v sobě, otevřela se před námi zadní strana pozemku – a já zase zůstala stát jako opařená. Zahrada byla... to ani nelze popsat slovy.

Doteď jsem si vůbec neuvědomovala, jak obrovský pozemek k vile patří. Takhle jsem si zahradu nikdy nepředstavovala: působila zpustle a tajuplně, jako rozlehlá houština plná větví hrající všemi možnými barevnými odstíny.

May také zabrzdila a zůstala stát mezi sloupy verandy, jež obrůstaly popínavé růže. „Neuvěřitelné, že? Jako když otevřeš obrázkovou knížku.“

„Přesně,“ vydechla jsem a sama slyšela, jak ohromeně znám. Bylo to úžasné. Tak úžasné, že jsem měla sto chutí vytáhnout z batohu fotoaparát a pokusit se ten pohled zachytit. Byla jsem si jistá, že zítra bude zahrada vypadat úplně jinak – byla příliš živá na to, aby zůstala v klidu.

May se pousmála a pokynula mi, abych šla za ní. Přímo do hnízda květinových vůní a šustění listů. O rostlinách toho moc nevím, ale různých druhů tu musely být stovky. Vonělo to tak zeleně a šťavnatě – po listech, květech i pryskyřici z přilehlého lesa. Trávu u našich nohou ozářily poslední zbytky slunce. Navzdory podzimním teplotám jsem zahlédla několik pozdních květů a snažila se je nepošlapat. Tu a tam se mezi zelení něco mihlo: několik soch z bledého kamene, zchátralý pavilon, zbytky rozdrolené zdi, kůlna se střechem porostlou trávou.

V celé zahradě jsem nerozpoznávala žádný systém, žádné přesně dané záhony nebo cestičky. Všechno působilo, jako by to tu už několik desítek let měla na starost sama příroda. A nejspíš to tak i bylo.

May celou dobu něco vyprávěla, ale já jsem sotva zvládala sledovat její kroky, u slov jsem se o to ani nepokoušela. Zahradou se pohybovala tak suverénně, jako by přesně věděla, za kterým stromem ostatní najdeme.

Což zřejmě byla i pravda, protože když jsme vyšly z větroví vrbového tunelu, vztyčily se před námi dvě jabloně. Někdo – předpokládala jsem, že muž – stál vysoko na dřevěném žebříku. Hlavu měl schovanou v koruně stromu, takže z něj byly vidět jen nohy v tmavých džínách. Přestože venku nebylo víc než patnáct stupňů, byl bos. Prsty na nohou se mu modravě leskly podobně jako zvonky rozeteté kolem žebříku.

Tu a tam strom zasténal a na zemi přistála větev. Jedné jsem se právě vyhnula; se sytým zvukem se zabořila do trávy a poničila několik květin. Kolem leželo pár červených jablek, jako by je strom v záchvatu sebeobraně shodil na zem. Přitom doba sklizně tohoto ovoce už vlastně skončila. Letošní podzim byl sice mírný, ale s každým nádechem bylo cítit, že léto je už pryč.

„Maxtone!“ zavolala May do trychtýře utvořeného z dlaní.

Zdalo se, že nás neslyší. Místo odpovědi před nás spadla další zetlelá větev. May spěšně uskočila, dřevo jí těsně minulou nohu.

Než stačila znovu zavolat, nízké větve sousedního stromu se rozestoupily a za nimi se objevila mladá žena. Vyrazila směrem k nám. Měla plnou pusou, v ruce držela ohryzek přezrálého jablka, zatímco pohledem přeskakovala z May na mě a zpátky.

„Návštěva?“ zeptala se s plnou pusou a rukou si přitom z obličeje odhrnula uvolněný pramen. Zářivě zlatá blond vytvářela extrémní kontrast k jejím tmavě hnědým očím. Na sobě měla tenisky, legíny a oversized svetr, který zdůrazňoval její dlouhé nohy. *Kočka*, pomyslela jsem si ihned. *Sluší jí to, aniž by se o to musela jakkoliv snažit.*

„Spíš spolubydlící,“ opravila ji May zvýšeným hlasem, aby přehlušila hluk nad námi. „Avery – Willow. Willow – Avery.“ Usmála se na mě. „Pokud budeš někdy hledat Willow a ona *opravdu* bude někde tady, s devadesátiprocentní pravděpodobností ji najdeš poblíž těchto nohou.“ May ukázala na to, co bylo vidět z člověka na žebříku, nyní posunuté ještě o příčku výš. Kolena měl pokrčená, aby udržel rovnováhu. Přesto se jeho tělo mírně pohupovalo, zatímco větve nad námi s vrzáním lapaly po dechu.

Willow se usmála a nepůsobila ani trochu rozhozeně. „No a v těch několika málo dalších případech mě najdeš v mém pokoji, jak se schovávám před May.“ Mrkla na mě a pak vykročila k žebříku. Natáhla se a z ničeho nic štípla chlapíka do paty. Trhl sebou a kopl naprázdno dozadu, což ona kvitovala se smíchem.

„Sakra, Willow,“ ozval se shora tlumený hlas muže, který poté začal sestupovat k nám dolů.

Willow na můj znepokojený pohled odpověděla pokrčenými rameny. „Když se Maxton ponoří do té svy rostlinný říše, všechno mu jde jedním uchem tam, druhým ven. Klidně bych po něm mohla hodit jablko, ale posledně mu to nepřišlo moc vtipný.“

V příštím okamžiku Maxton seskočil na zem a otočil se k ní. Vůbec nevypadal otráveně, spíš rezignovaně. „Jednou tě zahrabu do záhonu.“

Stačilo jen několik málo vteřin, než jsem pochopila, co tím May předtím myslela: Maxton skutečně působil nesmírně klidně. Všechno na něm vyzařovalo téměř hmatatelný klid. Byl vysoký, do dvou metrů mu moc nechybělo, a postavou spíš hubený než svalnatý. Pleť měl lehce opálenou a jeho rozčuchané, malinko přerostlé vlasy kaštanové barvy zvýrazňovaly jeho světle modré oči. Na spáncích se mu skvělo několik znamének a další dvě jsem zahlédla u pravého koutku úst, který teď sotva zřetelně pozvedl.

Willow se na něj usmála a poplácala ho po holém předloktí. Zdálo se, že bundu nepotřebuje o nic víc než boty. „Alespoň si budu jistá, že mě každěj den poctíš svou návštěvou. Dohodnuto.“

To mi stačilo, abych si byla jistá, že tihle dva se znají déle než pár měsíců. Jejich sounáležitost a vzájemná náklonnost byly tak zřejmé, že se moje nervozita sama ode sebe vytratila.

Alespoň do té doby, než si May odkašlala a odvedla pozornost na nás. „Maxtone, tohle je Avery. Naše poslední spolubydlící.“

Jelikož Maxton v ruce stále držel pilu, znovu jsem se zdržela formálního podání ruky. Místo toho jsem mu pokynula na pozdrav – a už jsem si při tom začala připadat divně.

„Zdravím,“ houkl ke mně Maxton přátelsky. Pak svrátil čelo a hřbetem ruky si promnul spánky. Na kůži mu ulpěla slabá stopa špíny, ale nikdo ho na to neupozornil. Možná proto, že jim takový obrázek byl již známý. „Neměla přijet až zítra?“

„Měla,“ potvrdila May.

Willow hodila zbytek jablka za sebe. „Je dobře, že jsi přijela dřív. Jinak by nás May donutila stát ve špalíru a házet po tobě lístky růží.“

Maxton věnoval Willow varovný pohled. „Ruce pryč od mých růží, Catkin.“

Musela jsem se pousmát. Catkin, kočička, to nebylo něco, co bych si na první dobrou spojila s touhle sebevědomím sršící a poměrně přísně vypadající ženou. A soudě podle jejího výrazu nebyla ani ona tou přezdívkou zrovna nadšená.

Na Mayiných tvářích jsem koutkem oka zaregistrovala lehký rumělec. Nejspíš si právě vzpomněla na mrtvý růžový keř, který odložila před vchodovými dveřmi. „Jako bys jindy dělala všechno, co ti řeknu. Moje sušenky jsi klidně nechala bezohledně spálit,“ prohodila směrem k Willow.

Ta sešpulila rty, ruku zabořila do vlasů a pohlédla směrem k domu. „Do háje, to je mi líto. Úplně jsem na to zapoměla.“
Palcem ukázala na Maxtona. „To on mě rozptyloval, vůbec se beze mě neobejde.“

Maxton na ni nevěřicně pohlédl. „Hele, nejmíň čtvrt hodiny už se tě snažím zbavit.“

Willow si povzdechla a mrkla na mě. „Neposlouchej ho, to je jeho jedinečný způsob, jak bejt milej. Zvykneš si na to. Pokaždý když protočí oči, cítím tolik lásky!“

Zmohla jsem se jen na polovičatý úsměv. Napětí strádané během celého dne postupně přecházelo ve vyčerpání, které se mi jako těžký batoh usazovalo na ramenou.

May si nejspíš všimla, že můj repertoár nezávazné konverzace je již vyčerpán. Vzala mě za ruku a vřele se na mě usmála. „Jdeme dál.“

Rozloučila jsem se a ochotně jsem ji následovala zahradou zpátky do domu. Jedna část mě chtěla prozkoumat zbytek pozemku, ale ta větší toužila zabořit obličej do polštáře a na chvíli se zastavit.

Když jsme došly ke dveřím na terasu, May mě nechala jít jako první, a pak je za sebou rychlým pohybem zabouchla. Teplý vzduch z topení stojícího vedle pohovky mi uvolnil zatuhlé svaly. A také jazyk.

„Takže,“ snažila jsem se o veselý tón, „teď zbývají už jen tři, že?“

Šedm spolubydlících mi najednou připadalo jako obrovské číslo. Na koleji jsem sice kuchyň a koupelnu sdílela s dalšími dvanácti lidmi, ale to bylo něco jiného. Tady jsme neměli být jen spolubydlící, kteří na sebe mávnou při příchodu a odchodu a jinak se jeden druhému vyhýbají. Tady jsme všichni byli proto, že jsme byli vybráni, abychom z tohohle domu něco vybudovali. Měli jsme společný cíl, a abychom ho dosáhli, museli jsme spolupracovat v dobrém i ve zlém. S těmito lidmi jsem měla trávit více času než se svými

spolužáky, více než s přáteli, které – jak jsem doufala – brzy najdu v kampusu. Tenhle dům – a jeho obyvatelé – se měli stát středem mého soukromého života.

Tak jsem to chtěla, jinak bych se sem nepřihlásila, ale teď jsem z toho najednou začala mít obavy. Normálně jsem nikdy nepřemýšlela nad tím, jestli jsem u druhých oblíbená. Buď jsme si sedli, nebo ne. Ale tohle... to prostě *muselo* klapnout. Tolik jsem si to přála. Nový začátek. Nový domov. Nová já. Chtěla jsem si naplnit hlavu tolika novými vzpomínkami, aby se ty staré pod jejich tíhou rozpadly. To byl asi hlavní důvod, proč jsem se do tohoto projektu přihlásila. Když do téhle vily vložím celé své srdce, možná, že přitom zapomenu na svou bolest. Můj svět byl sice v troskách, ale tady jsem mohla přispět k tomu, aby něco jiného zůstalo pohromadě.

Pokud jsem však chtěla, aby mě May a ostatní měli rádi, nejspíš bych měla přestat s máváním a začít konečně mluvit.

May za chůze upravila stínidlo na odkládacím stolku. „No jo. Helen bude někde v domě. Dnes ráno jsme tu zase měli zkrat a ona je jediná, kdo se v takových věcech vyzná. Její rodina provozuje obchod s elektrem. Taky má talent na auta, pokud bys s ním někdy měla problém.“

„Žádné auto, žádné problémy.“

May se na mě úkosem podívala. Chodba byla natolik zaskládaná množstvím krabic, že jsme už nemohly jít vedle sebe. „Žádné auto? A jak ses sem dostala?“

„Autobusem. A posledních pár kilometrů pěšky.“ Což mi moje nohy připomínaly při každém kroku. Měla jsem na sobě svoje nejpohodlnější tenisky, přesto jsem teď ale cítila, jak mi tepe v každém prstu na noze.

Došly jsme až ke kuchyňským dveřím. S námahou jsem si na záda hodila batoh a zvedla cestovní kabelu. Když se po ní May natáhla, zdvořile jsem odmítla. Zamyšleně si popotáhla šátek ve vlasech. „Tak proto máš tak málo zavazadel? Protože jsi je neměla jak dovézt?“

„Ne, já... toho moc nepotřebuju,“ odpověděla jsem neurčitě. Bylo to jednodušší než vysvětlovat, že se ke zbytku svých věcí teď nemůžu dostat. Během studií jsem sice bydlela na koleji, ale o víkendech a často i přes týden jsem jezdila domů. Většina mých věcí se stále nacházela v mém starém pokojíčku. Vzpomínka na fotku s tátou a se mnou stojící na nočním stole mě tak rozesmutnila, že jsem musela na chvíli zavřít oči.

„Jasně.“ May se na mě podívala, jako by chtěla něco dodat, pak se ale otočila směrem ke schodům. „Další dva kluci jsou na cestě. Beckett trvá na tom, že jednou týdně děláme hromadný nákup. Znervózňuje ho totiž, když lednička není naplněná k prasknutí. Trhá si vlasy a huláká, že nebude vařit pro bandu ignorantů a že se jeho italský praprapradědeček teď určitě otáčí v hrobě a tak podobně.“ Pobaveně si odfrkla, já se snažila udržet s ní krok.

Schody v prvním patře ústily do chodby, která se rozbíhala do dvou stran. Kousek dál vedly ještě o patro výš, ale my jsme se vydaly doprava. Pod nohama nám vrzala prkenná podlaha. Přes žárovky na stěnách viselo několik dřevěných stínidel, z nichž na nás padalo slabé světlo. Chodba končila oknem zakrytým plastovou fólií. Lehce se zdvíhala pod tlakem podzimního větru, který se zvenčí tiskl na nepříliš dobře utěsněnou tabuli.

„Beckett vaří pořád?“ zeptala jsem se se zájmem. Nejraději bych z batohu vytáhla notes a pár věcí si poznamenala. *May se ráda objímá. Sienna mě chce strčit do krbu. Maxton miluje kytky. Willow se nedá svěřit dohled nad pečením. Helen rozumí elektrice. Beckett rád vaří. A abych nezapomněla: Avery se chová divně a pořád na někoho mává.*

„Oficiálně na to máme rozpis,“ vysvětlila May. „Neoficiálně je to tak, že Beckett stojí za zadkem každému, kdo je právě na řadě, a celou dobu ho oblažuje bezelstnými dotazy typu: *Zdá se ti to dost slané? Myslíš, že se rozmarýn hodí do rajčatové omáčky? Kdy přesně máš v plánu vytáhnout ty brambory*

z trouby?“ Věnovala mi pohled přes rameno a celý obličej se jí usmíval. „Jeho otec pracuje jako šéfkuchař v prvotřídní londýnské restauraci. Lásku k vaření nejspíš podědil. Radím ti: nikdy s ním nediskutuj o plusech a minusech tymiánu a oregana.“

Pod jejími kroky se uvolnilo měkké chmýří prachu a zavířilo mi k obličej, kýchl jsem do ohbí ruky. „Píšu si,“ odpověděla jsem chraplavě.

May se zastavila u dveří uprostřed chodby a stiskla kliku. Když jsem po ní vstoupila do místnosti, do nosu mě udeřil slabý závan zatuchliny.

Krémově zbarvené stěny, růžovozlaté lemování táhnoucí se kolem dokola, několik barevných cákanců na vysokém stropě. Na některých místech se tapeta odlepovala a visela dolů jako uschlé okvětní plátky. Středobodem místnosti bylo arkýřové okno. Oblouková vyboulenina byla velkoryse prosklená a nabízela úžasný výhled na příjezdovou cestu a pole za ní.

Jinak byl pokoj skoro prázdný. U pravé stěny stála dřevěná postel, která vypadala, jako by ji někdo čerstvě ustlal, na druhé straně byla skříň z ořechového dřeva se zlatými filigránovými klikami. Podél korpusu probíhala nepatrná stopa po červotoči, jinak vypadal nedotčeně. Kromě toho tam nic nebylo, a když jsem pokojem procházela, cítila jsem se v té prázdnotě trochu ztracená.

„Pokoje jsme si rozdělili losem, hned jak jsme se nastěhovali. Tvoje jméno jsme losovali taky, když jsi tu nebyla. Doufám, že jsi s tím v pohodě.“ May mě sledovala, jak jdu k oknu. „Říkali jsme si, že tak to bude nejspravedlivější. Dům má samozřejmě ještě víc místností, ale vybrali jsme z nich ty, které se nám zdály nejobyvatelnější. Žádná plíseň, jakž takž utěsněná okna, žádný nápor molů, dveře jdou dovřít a tak podobně. U jiných je teď ještě těžké si představit, že by se tam někdo dobrovolně nastěhoval, i kdybychom je dali trochu do pucu.“

Přikývla jsem a zastavila se před arkýřovým oknem. Bělo-
ba na okenním rámu se odlupovala a já cítila, jak skrz tabuli
proudí vzduch, který mi vtlačel přerostlou ofinu do čela. Za
oknem přecházela zeleň moruší ve zlatavé hořčičné moře
rozlévající se u polní cesty. A nad všemi těmi podzimními
odstíny se odrážel můj obličej. Kaštanové vlasy se mi během
jízdy pocuchaly, cítila jsem v nich drobné uzlíky, ani jsem se
jich nemusela dotknout. Oči mi lemovaly bleděmodré kruhy,
jantarové střípky v duhovkách téměř zmizely a rty jsem měla
na několika místech popraskané jako přezrálé ovoce.

Dotkla jsem se bolavého koutku úst a všimla si v okně
Mayina tázavého pohledu. Rychle jsem na tváři vyloudila
úsměv a otočila se k ní. Nebyla jsem si jistá, jestli v posled-
ních pár minutách něco neříkala. „Promiň.“ Unaveně jsem si
promnula obličej. „Jsem úplně hotová. Poslední týdny byly...
dost vyčerpávající. Ale jinak to všechno vypadá perfektně.
A ten pokoj se mi moc líbí. Díky.“

May chápavě přikývla. „Nemusíš se omlouvat. Určitě je
toho na tebe najednou moc. Napřed si odpočiň. Věř mi, brzy
poznáš, jak to v tomhle domě chodí. A taky víc poznáš nás.
Vím, že mezi nás výborně zapadneš. Tvůj esej byl vážně půso-
bivý. *Význam spravedlnosti pro moderní soužití* – fakt dobré.“
„Ty jsi to četla?“

Spíš mě to překvapilo, než že by mi to bylo nepříjemné.
Můj esej přiložený k žádosti o účast na projektu koneckonců
nebyl nijak zvlášť osobní.

Poznatky, které jsem nasbírala během dosavadního stu-
dia práv, jsem se pokusila použít jako premisy pro úspěšné
soužití. Vzhledem k tomu, že nedisponuju žádnými výraz-
nými manuálními ani sociálními dovednostmi, to bylo to
jediné, čím jsem mohla k projektu přispět. A říkala jsem
si, že nebude zas tak od věci, když budou ostatní hned ze
startu vědět, že bez návodu k použití mi radši nemají dávat
do ruky ani kladivo.

May zrudla a kajícně se usmála. „Promiň. To bude další věc, o které jsme rozhodli bez tebe. Grémium nám poslalo vítězné eseje pro případ, že bychom si je chtěli vzájemně přečíst. No, víš – abychom se mohli lépe poznat a posoudit, co kdo z nás do projektu přináší. Nikdo proti tomu nic nenamítal, ale myslím, že kromě mě a Sienny to ani nikoho dalšího nezajímalo. Naše práce si samozřejmě můžeš přečíst taky. Jsou dole v obýváku.“

„Dobře, díky.“ Shodila jsem ze sebe bundu, i když jsem začínala cítit chlad. Topení vedle okna tiše bublalo, ale teplo, které z něj vycházelo, se v rozlehlé místnosti okamžitě vytratilo.

May se zastavila na prahu dveří. „Dnes jsem na řadě s vařením já, chtěla jsem dělat kari. Máš alergii na arašídý, že?“

Ušklíbla jsem se. „Ty máš fakt dobré informace.“

Do tváří se jí vrátila barva. Sice jí moc neladila s šátkem ve vlasech, ale zase díky tomu působila sympatičtěji. Mayino tělo neumělo lhát a já měla pocit, že to samé platí i pro její nitro. A jestli jsem teď po něčem opravdu toužila, byla to upřímnost.

„Já jsem prostě ráda připravená.“ Ukázala na moje zavazadla, která jsem složila vedle postele. „Pomohla bych ti s vybalováním, ale ...“

„To zvládnou,“ ujistila jsem ji.

„Myslela jsem si to. Půjdu tedy schovat před Maxtonem tu mrtvou kytku. Jídlo bude kolem osmé, snad to stihnu dřív, než se vrátí Beckett. Kdyby něco, houkni na mě.“

„Jasně. A, May?“

Znovu se ve dveřích otočila. „Ano?“

Tentokrát byl můj úsměv upřímný. A doufala jsem, že minimálně stejně tak vřelý, jako ten její. „Děkuju.“

Mávla rukou. Už teď jsem si byla jistá, že May je někdo, kdo udělá pro ostatní cokoliv, aniž by za to něco očekával. „Jsme vážně rádi, že jsi tady, Avery,“ řekla tiše. „Uvidíš, do tohohle domu se nejde nezamilovat.“

Odešla a zavřela za sebou dveře. V uších se mi měkce usazovalo náhlé ticho. Ozývalo se jen bublání topení, tiché sténání oken a prkna vrzající pod nohama, když jsem vykročila k posteli. Padla jsem do matrace a zabořila se do měkkého prádla. Vonělo po pracím prostředku s vůní růží, po teplém dřevě a malinko i po spálených sušenkách. Zavřela jsem oči a nadechla se. *Doma*, pomyslela jsem si. *Doma, doma, doma*. Než jsem tomu stačila uvěřit, usnula jsem.

KAPITOLA 2

AVERY

Vzbudila jsem se, až když se venku začalo stmívat. Soumrak se za velkým oknem rozprostřel po krajině jako velký přehoz a rozmazal ji do koláže z temně modré barvy a stínů.

V mihotavém světle lampičky jsem otevřela batoh. Do cestovní tašky jsem si nabalila oblečení, batoh pak byl plný věcí do školy a několika drobností, které jsem měla u sebe na koleji.

Opatrně jsem zvedla sklenici od marmelády zabalenou do šátku. Štítek s nápisem letošního roku se během přepravy trochu odrolil. Vyleštila jsem sklo a nádobou zatřásla, takže se papírky v ní nově promíchaly.

Bylo září, rok skoro končil, ale sklenice nebyla ani z poloviny naplněná. Patnáct či dvacet lístečků – patnáct či dvacet okamžiků štěstí během devíti měsíců. Snažila jsem se nemyslet na sešit v batohu, který nesl stejný letopočet a byl zaplněný mnohem víc. *Odkladiště stínů*, poznamenala k tomu tehdy moje terapeutka. To jsem v posledních několika měsících využila mnohem víc než sklenici na krásné okamžiky.

Zásobník štěstí. To slovo jsem měla v hlavě dřív, než jsem se mu mohla začít bránit. Ještě v sobě neslo náznak hlasu, který ho poprvé vyslovil. Ten zatracený hlas, jež jsem ani po dvou letech nemohla dostat z hlavy. Snažila jsem se nemyslet na tvář, která k němu patřila. Nebo na ten pocit. Už jen při pohledu na sklenici mě tak nepříjemně tlačilo v hrudi, že jsem ji spěšně odložila vedle postele.

Stejně jsem pro ni momentálně neměla lepší místo. Mohla jsem si sem vzít vlastní nábytek, ale na koleji jsem žádný neměla a pro nábytek z domu mých rodičů platilo totéž co pro zbytek mých věcí: nemohla jsem si je vzít.

Nicméně jsem měla štěstí – ve vile zůstalo mnoho z původního nábytku. Pro začátek mi bude stačit, že mám v pokoji postel. Mírná bolest v zádech mi už teď ale dávala najevo, že by matrace potřebovala vyměnit. Možná bych se na bleším trhu mohla podívat po levné poličce a psacím stole. Abych měla alespoň nějaký nový nábytek pro můj nový začátek ve starém domě.

Vytáhla jsem z tašky čisté oblečení, popadla jsem ručník položený na posteli a vydala jsem se hledat koupelnu.

Našla jsem ji přímo naproti mému pokoji: prostorná, s bílými kachličky a s vanou přímo pod oknem jako ze starých černobílých filmů. Zdobený zlatý kohoutek, keramika na řadě míst popraskaná do vzoru pavoučích nohou, okno směřující do zahrady. Nejraději bych se naložila do vany a chvíli jen tak zírala do modročerného listoví.

Místo toho jsem přešla do sprchy, jež stála na druhé straně místnosti vedle umyvadla. Jen vyhlídka na proud horké vody mě přiměla se v téhle nevytápěné místnosti svléknout. Neuplynulo ani třicet vteřin – a čekalo mě hořké zklamání. Kroutila jsem kohoutkem na obě strany, ale jediné, co z něj vyšlo, byla ledově studená voda. Zatnula jsem zuby a spěšně se umyla prvním sprchovým gelem, který jsem nahmátla na odkládacím místě. Když jsem vylezla ze sprchového koutu a zabalila se do ručníku, zachytila jsem na sobě vůni, jakou jsem předtím vycítila z Mayiných vlasů.

Vklouzla jsem do čistého oblečení, trochu jsem si vytréla vlasy a v zamlženém zrcadle jsem si nacvičila přátelský úsměv; pak jsem koupelnu opustila.

Cestou po schodech dolů ke mně doléhaly zvuky domu a napřahovaly ke mně své ruce. Tichý šum hlasů, bouchání

dveří, cinkot nádobí. Vůně kari přehlušila dokonce i vůni rozmarýnových větviček, jež stály ve váze na odkládacím stolku na konci schodů.

Přede dveřmi kuchyně jsem se na okamžik zastavila a zhluboka se nadechla. *Tohle jsou tvoji noví spolubydlíci, zamumlala jsem si pro sebe, tak se snaž. Zkus být milá.*

Přála jsem si, abych na to nepotřebovala žádnou mantru, ale až příliš dobře jsem se znala. Vždycky pro mě bylo těžké oslovovat cizí lidi. Můj otec tvrdil, že mám v sobě vrozenou skepsi ke světu. Znělo to od něj jako roztomilý vtípek, ale já věděla, že mě moje povaha opravdu často izoluje od ostatních. Nebyla jsem jako May, neobjímala jsem nikoho, koho jsem neznala. Raději jsem stála někde v rohu, deset metrů daleko od všech, a jen je pozorovala, dokud jsem nepřišla na to, co si o nich myslím.

„Být opatrný je v pořádku,“ řekl mi jednou otec. „Nedovol ale, aby ti opatrnost ukradla šanci prožít ty nejkrásnější chvíle. Některé věci prostě nelze předvídat, jednou se zkrátka ocitneš přímo uprostřed nich.“

Vzpomínka mi bušila v hlavě a bolest, již vyvolala, mi pronikla až do hrudi. Schovala jsem prsty do příliš dlouhých rukávů svetru. Byl starý a na lemu posetý dírkami, ale já bych se ho nikdy nevzdala. Vzpomínky byly to jediné, co mi po otci zbylo. A jeho svetry byly vzpomínkou, do níž jsem se mohla dokonce zabalit.

Na okamžik jsem přitiskla nos k rameni, přestože tkanina už skoro tři roky voněla jen po mně. Bylo mi dvacet, ale v tu chvíli mě zaplavil tak prudký stesk po domově, že bych nejraději zalezla zpátky do postele. Přitom jsem dělala všechno možné pro to, abych domov, který jsem teď tolik postrádala, nechala konečně za sebou. Bylo třeba se sebrat a překročit práh do nového domova.

Znovu jsem se zhluboka nadechla, dodala si odvahy a vešla do kuchyně.

May stála u sporáku a v obrovském hrnci míchala jídlo, Sienna sbírala čisté příbory z odkapávače vedle dřezu a Willow s nějakou mladou ženou seděly u stolu. Měkkým, téměř dětským hlasem se mi představila jako Helen. Zrzavé vlasy měla spletené do dvou copánků a kulatý obličej jí pokrývaly pihy. Kostkované košilové šaty hyzdilo několik olejových skvrn, ale nezdálo se, že by ji to nějak znepokojovalo.

Napadlo mě, že jsem tu zatím nepotkala nikoho, kdo by měl na sobě úplně čisté oblečení. To se mi líbilo. Pro mé spolužáky na staré univerzitě bylo oblečení vždy něco jako symbol společenského postavení. V bublině tvořené z vyžehlených košil a halenek, které doplňovaly perlové náušnice, jsem až příliš často musela poslouchat poznámky na adresu mých obrovských, viditelně ošuntělých svetrů. Zato tady ve vile jako by se všichni shodli na tom, že oblečení má být v první řadě k užitku.

Postavila jsem se vedle May, abych byla blízko tepla sálajícího z kamen. Vlhké vlasy mi sahaly po ramena a kapky z nich mi rovnoměrně stékaly na límec svetry. „Teče vám tu teplá voda?“

„Teče, ale v koupelně musíš správně zalomcovat kohoutkem, aby to fungovalo.“ May omluvně sešpulila pusy. Z šátku se jí uvolnilo pár černých pramenů, tvář měla rudou od vaření. „Je to trochu složitější, měla jsem ti to ukázat.“

„Nevadí. Alespoň mě to trochu probudilo. Už tak se cítím špatně, že jsem usnula. Byla jsem z cesty dost unavená. Ale slavnostně slibuju, že od zítřka už budu plnohodnotným členem tohoto domu.“

„S tím si nedělej starosti.“ Sienna ze skříňky nad námi vytáhla mísu a překloupila do ní rýži. „V tomhle směru nastavila Willow laťku očekávání opravdu hodně nízko.“

„Hej,“ zaprotestovala dotyčná rozhořčeně. „Kdo z nás tady celé týdny obtelefonovává dodavatele elektřiny, plynu, internetu a všeho možného?“

„Jo, to se jí musí nechat,“ zašeptala Sienna mým směrem. „Lézt lidem na nervy fakt umí.“

Willow ji však zaslechla. „Spíš tomu říkejme *okouzlovat svým šarmem*, jasný? Díky tomu nám tu od minulého týdne mrzne už jenom půlka zadku.“

Nevěřičně jsem se na ni podívala. „To tu bylo ještě chladněji?“

Nezapadlo mě, že mírně klokotající topení už má být řešením problému s chladem. Jistě, ve vile dlouhou dobu nikdo nebyl, ale předpokládala jsem, že se univerzita a nadace postarají o to, aby alespoň základní věci fungovaly, než nás sem nechají nastěhovat. Pořád jsme jen studenti, žádní řemeslníci.

„A obávám se, že tu bude ještě mnohem chladněji.“ May se úzkostlivě podívala směrem k oknu. Ve tmě vypadaly větve švestky jako propletené prsty. „Babí léto sice bylo mírné, ale tenhle dům nějakým záhadným způsobem polyká veškeré teplo. Musíme vymyslet, jak ho izolovat, než přijde zima.“

„No, naštěstí toho tady nemáme moc na práci.“ Willow směrem ke mně pozvedla sklenku vína. „Zítرا ráno se možná budeš sama sebe ptát, kam ses to proboha dostala. Nejlepší bude, když s vybalováním ještě počkáš. Úplně bych pochopila, kdyby sis to rozmyslela.“

Než jsem na to stačila něco říct, na chodbě bouchly dveře. Krátce nato se ozval rachot, který po chvíli zabočil za roh a pak vnikl do kuchyně. Doprovázel ho kluk s tmavě blondatými vlasy, k hrudi si tiskl několik nákupních tašek a bednu piv. Láhve o sebe při každém kroku narážely a téměř přehlušily jeho klení. „Do háje zeleného – mohli byste někdo vnímat, když zvoním?“

Willow nevzrušeně obrátila oči v sloup. „Zvonek je rozbitej, Einsteine. Zjistili jsme to dnes ráno.“

„Fakt jo?“ Zamračil se a položil bednu na stůl, přičemž málem převrhl Heleninu sklenici s vodou.

Posunula ji kousek stranou a věnovala mu lehký úsměv. „Fakt jo. Ale to bylo ještě před tvou první kávou, kdy – jak známo – nejsi schopnej absorbovat žádný informace.“

„Jasně – takže vy ignorujete moje jasně komunikovaný potřeby.“ Neomaleně upustil tašky na zem, až síťka s bramborami a několik stvolů pórku vyklouzly na podlahu. Pak zvedl hlavu a uviděl mě. Během několika málo sekund mě celou proskenoval. Nakonec procedil skrz zuby: „Řekněte mi, prosím, že je tu jen na návštěvě!“

May se k němu zmateně otočila. „Proč?“

Kluk mi věnoval okouzlující úsměv. Způsob, jakým se mu přitom prohloubily vrásky kolem oříškových očí, jasně ukazoval, že to je něco, co dělá hodně často. „Protože nesnesu bydlet pod jednou střechou s hezkou holkou, od které se musím držet dál.“

Willow si odfrkla. „Nepřeháněj to, Becku. Ještě jsem nevyvila dost vína na to, abych tohle mohla poslouchat.“

Předklonil se a zamrkal na ni hustými vějíří řas. „Nežárli, zlatíčko. Víš, že bych tě donutil chodit se mnou už dávno, kdybich z tebe neměl takovej respekt. Nebo spíš z tvýho stínu se zahradnickýma nůžkama. A taky nebejt první zásady našeho interního kodexu: *Don't fuck the company.*“

Přiložila mu ruku na čelo a odstrčila ho od sebe, přesto bylo vidět, že se usmívá. „Nekecej. Náš interní kodex je papírovej ubrousek, kterej se už teď začíná trhat. Na tuhle holku můžeš zapomenout stejně jako na mě. To je Avery Sterlingová. Naše nová spolubydlící. Avery, tohle je Beckett – v životní velikosti a v celý svý otravnosti.“

„Sakra.“ Lítostivě na mě pohlédl. „Na studentku práv seš až moc pěkná.“

Schovala jsem ruce za záda, abych znovu nezačala kynout na pozdrav. „Vidím, že toho tady o mně víte docela dost.“

Willow usrkla vína a usmála se. „Jasně, May nám každou noc předčítá z tvýho policejního spisu.“

May se na mě provinile podívala. „Přehání. Jen jsem chtěla, abys měla hned ze začátku pocit, že sem patříš. Aby sis nemyslela, žeš něco zmeškala jen proto, žeš přijela později.“

„To je od tebe milé, vážně.“ A opravdu jsem to tak i myslela, přestože jediné, co mi teď běželo hlavou, bylo: *Naštěstí jsem do přihlášky o sobě nenapsala úplně všechno.* Některé věci jsem zkrátka nechtěla sdílet s nikým. Jasný střih musel vždy platit pro obě strany, a já chtěla mít proklatě velkou mezeru mezi tím, co je teď, a tím, co bylo dřív.

Willow si odfoukla vlasy z čela. „Není nic příjemnějšího než přijet někam, kde spousta cizích lidí zná tvůj životopis nazpaměť.“

„Nejsme žádní cizí lidé. Teď patříme k sobě.“ May se postavila na špičky, aby dosáhla na skleněnou misku ze skříně. Předběhla jsem ji. Mých 178 centimetrů bylo také jednou k něčemu dobrých.

„Osm mušketýrů, klasika.“ Willow si teatrálně sáhla na srdce, načež se zamračeně podívala směrem ke dveřím. „Když jsme u toho, kde je naše domácí sluníčko?“

Beckett obrátil oči v sloup a uložil pytel brambor do hliněné nádoby na kredenci. „U auta. Dnes má obzvlášť dobrou náladu. Někdo ho musel na parkovišti ťuknout, na boku má pěkné škrábance.“

May se otočila ke kuchyňskému stolu s mísou kari. „Mám se po něm podívat? Večeře je hotová.“

Beckett mávl rukou, vzal si od ní misku a podal ji Sienně, která se právě vracela z obývacího pokoje. „Přijde sám, až mu dojde, že auto si nepřelakuje tím, že na něj bude zírat,“ prohodil. „Navíc už pro něj šel Maxton. Jestli ho někdo dovede přimět nechat to bejt, pak je to on.“

Kousla jsem se do rtu, abych se nerozesmála. To musí být spolubydlící číslo sedm. Podle toho, co jsem právě zaslechla, každopádně nepůjde o nikoho, kdo nějak moc vyhledává nenucenou konverzaci.

Beckett a Helen spěšně uložili rychle se kazící potraviny do lednice. Pak jsme se vydali do jídelny, jež se nacházela mezi kuchyní a obývacím pokojem. Před jedním z oken stál dlouhý stůl, na který Sienna vyskládala nádobí, příbory a několik mosazných svícňů. V okenní tabuli se mihotalo zlatavé světlo spolu s tlumenou září stropního svítidla a dodávalo pokoji nádech útulnosti. Zahradu zcela pohltila noc, skoro jako by se celý svět zredukoval jen na náš dům.

Náš dům. Ochutnávala jsem ta slova a po nich i víno, které mi Willow nalila. Bylo těžké a v žaludku mi rozlévalo příjemný pocit tepla. Uvolnily se mi svaly, a když se Beckett usadil na židli vedle mě, ani jsem se nemusela nutit k úsměvu.

„To je divný. Myslel jsem si, že budeš chlap,“ sdělil mi.

„Jak to?“ Moje jméno sice bylo rodově neutrální, ale k přihlášce byla přiložena i fotka. Něco mi však říkalo, že zrovna Beckett se eseji moc neprobíral. Nepůsobil jako někdo, kdo klade bůhvíjak velký důraz na přípravu. Spíš jako někdo, komu můžete zavolat uprostřed noci a vyzvat ho, ať s vámi odjede na letiště, stoupne si před odletovou tabuli a spontánně zvolí cíl výletu.

Pokrčil rameny a podal May svůj talíř, aby mu naservírovala rýži. „No, už jen kvůli poměru. Je to trochu nespravedlivý. Pět proti třem.“

Sienna se posadila po jeho druhém boku a pleskla ho přes ruku. „To je sexistické, Becku. Vybrali nás bez ohledu na gender, pamatuješ? Lpět na biologickém statusu by znamenalo udržovat stereotypní konstrukty pojmů ‚mužský‘ a ‚ženský‘.“ Opřela si bradu o ruku a samolibě se na něj usmála přes horní obroučky brýlí. „A nevykládej si to špatně, *miláčku*, ale zatímco ty pořád stojíš u sporáku, Helen dnes opravila pojistkovou skříňku.“

„Pojistková skříňka se přece nemůže opravit, Sienna,“ vyhrkla Helen se zrudlými tvářemi. Očividně jí taková pochvalná pozornost nebyla moc příjemná.

„No jen tak někdo určitě nemůže, ale ty jo.“ Sienna se usmála. „Přesně o tom teď mluvím.“

„Přeháníš,“ zamumlala Helen a pak se otočila k Beckettovi: „K čemu prosím tě potřebuješ mužskou podporu, Becku? Když jsme se spolu posledně dívali na fotbal, usnul jsi během prvního poločasu.“ Podala Sienně talíř s kari. Ucítila jsem kořeněnou vůni, načež mi začalo lehce kručet v břiše.

Willow rozhořčeně štouchla Helen do boku. „Prosím tě! Například taková volba nedělního dezertu: udělat crème brûlée nebo snad mousse au chocolat – toť klasická otázka souboje pohlaví!“

Sienna se hlasitě rozesmála, já a Helen jsme se to alespoň pokusily skrýt.

„May?“ zeptal se Beckett suše. „Máme v našem domovním řádu nějaký zákon, který mi brání zavřít Willow na pár hodin do kůlny?“

May už naplnila sedm talířů jídlem, nyní naservírovala sobě a pak klesla na židli šikmo naproti mně. „Obávám se, že v případě odnímání svobody platí ústava naší země víc než ta, kterou jsem před dvěma týdny po půl láhvi vína načmárala na ubrousek.“

„No, naštěstí tu od teď máme osobní právní poradkyni,“ Beckett slavnostně kývl směrem ke mně. „Slečno Sterlingová, co k tomu říká právo a spravedlnost?“

„Že by se o trestných činech nikdy nemělo mluvit s prázdným žaludkem,“ pronesla jsem se smrtelnou vážností.

Teď jsem nechtěla myslet na studium. Do začátku nového semestru mi zbývalo ještě asi šestatřicet hodin.

May se na mě usmála a zvedla sklenici. „To je rozumné.“ Ustrkla a znovu vstala. „Dojdu pro ty dva. Jinak nám to vystydne.“

Když odešla z místnosti, Sienna podotkla: „May je taková naše maminka. Trvá na tom, abychom jedli společně, říkali si dobrou noc a podobně. Drobné rituály prý podporují citové

vazby. Někdy si vážně nejsem jistá, jestli si z tohoto projektu neplánuje udělat seminárku do školy – studuje psychologii.“

Willow přikývla. „Fakt nás tu vychovává, přitom pedagogiku studuju já.“

„Speciální pedagogiku,“ opravil ji zběžně Beckett. Zvedl talíř k nosu a se zavřenýma očima očichával kari, jako by se ho snažil rozložit na jednotlivé přísady.

Helen a Sienna si vyměnily pobavené pohledy a Willow zvedla světlé obočí tak vysoko, až jí zmizelo pod loknami. „Ach, Becku,“ poznamenala posměšně. „Neříkej mi, že ty sám nejsi nijak *speciální*.“

Přichycen při činu položil talíř na stůl. Na špičce nosu mu ulpěla trocha kari omáčky, kterou si neomaleně setřel rukávem mikiny. „Příliš mnoho muškátového oříšku. Jen pro informaci.“

Rozesmála jsem se. A proto jsem neslyšela, jak vchodové dveře opět bouchly. Nově příchozích jsem si všimla, až když zabočili do obývacího pokoje.

„To nebylo schválně,“ konejšivě pronesla May.

Pohledem jsem sklouzla přes ni na dva muže kráčející za ní. Maxton měl teď na sobě svetr a ponožky. S klidným výrazem v tváři poplácal souseda po rameni.

„Hele, není to zas taková hrůza. Zítra ti to pomůžu vyleštit.“

Odpověď toho druhého jsem neslyšela.

Protože v tu chvíli se můj pohled zastavil na jeho obličejí.

A všechno,

všechno,

všechno přestalo existovat.

Bylo to, jako když se díváte na film a najednou se obraz zničehonic zastaví. A je tam jenom on. Půlnoční černí vlnitých vlasů, stříbřitě šedé oči, znaménko pod pravým víčkem, mírné zakřivení nosu a jemná jizva na jeho hřbetu, zvláštní

tvar prohlubně nad ústy, křivka rtů. Viděla jsem i to, co v šeru obýváku vidět nebylo. Mateřské znaménko pod levým ušním lalůčkem, důlek na stejné straně tváře, který se mu vytvořil, když se upřímně smál, prohlubeň pod krkem, do níž se dalo tak dokonale schoulit.

To všechno tu bylo.

Pořád tu byl.

Nebo ne... byl tu *zas*.

Tady.

V Mulberry Mansion.

Sevřel se mi žaludek, vzadu na krku mi vyvstal studený pot a v nohách mi začalo brnět. Měla jsem sto chutí vstát a utéct, ale nezmohla jsem se ani na zamrknání. Jen jsem seděla, mělce dýchala a zírala. Zírala na něj.

Eden. Eden Kane.

Ne, ne, ne. Nic takového se nestalo. Nejela jsem na druhý konec země a nenastěhovala se do tohohle zpustlého domu jen proto, abych se setkala s *ním*. To přece není možné.

Tep mi bušil v uších, zrak se mi rozmazával. Neslyšela jsem, co říkají ostatní, vnímala jsem jen to, že on neříká nic.

Eden se zastavil dva kroky od stolu a díval se na mě naprosto bez výrazu. Vždycky byl dobrý v tom, že dovedl mlčet celou svou tváří. Neuměla jsem odhadnout, co se v něm děje. Jestli je stejně v šoku jako já, nebo jestli to věděl už dávno. Možná se podíval do mých papírů, možná... Ale něco v jeho očích mi prozrazovalo, že netušil, že přijedu. Pak se v šedi jeho duhovek něco mihlo. Šok, strach, vztek?

Žaludek se mi stáhl, rukama jsem sevřela okraj stolu přede mnou.

Tlumeně jsem vnímala Mayin hlas: „Tak tady máme číslo sedm. Tohle je...“

„Eden.“ Přiškrceným hlasem jsem vyslovila jeho jméno a ihned toho zalitovala, protože se všechny oči obrátily ke mně.

Eden sevřel rty, jeho tvář vypadala bledší než před několika vteřinami.

Po chvíli ticha si Willow odkašlala. „Ohoho.“ Olízla svou lžící od kari a pohledem přeskakovala ze mě na nově příchozího. „Cítím tady ducha minulosti.“

„Willow,“ zamumlal Maxton. Stál u židle vedle ní, ale pohledem spočinul na Edenovi.

Ten zavrtěl hlavou a vydal se k prázdnému místu úplně vlevo. „Jen zvláštní náhoda. Chodili jsme spolu do školy. To je všechno.“

Jak jsem zaslechla jeho hlas, musela jsem sebou trhnout. Pořád byl teplý, hluboký a poněkud drsný. *Hlas z audioknihy*, napadlo mě, když jsem ho poprvé uslyšela mluvit na hodině angličtiny.

Později, když jsem o tolik přišla a Eden byl pořád se mnou, mě jeho hlas držel pohromadě. Ani nevím, kolikrát jsem mu ležela v náručí a on mi předčítal, abych mohla usnout. Nejčastěji z pohádkové knížky, z níž mě učil číst táta. Vzpomněla jsem si na šustění papíru, když Eden otáčel stránky, na jeho pomalý hlas, prsty kreslící líné kruhy na mém holém rameni. O Locice, Popelce, Červené Karkulce, Sněhurce. Stovky šťastných konců. Stovky zpropadených lží.

Zvedl se ve mně hysterický smích, vykašlala jsem ho ze sebe ven a usrkla vína, abych něco udělala.

„Už je to celá věčnost,“ dodal Eden a chytil se opěradla židle před sebou. Jeho hlas zněl stísněně, možná, že jsem to vlastně řekla já.

Bohužel se se mnou nikdy nepodělil o scénář našeho příběhu. Jinak bych tehdy ten brutální, strhující dějový zvrat čekala. A věděla bych, že náš příběh dostane další kapitolu – i po onom „konci“, který mu Eden před dvěma lety zasa-
dil.

„Na věčnost ještě nejsme dost staří,“ ušklíbala se Willow, ale její hlas se mi v uchu znovu rozplynul v jakýsi šum.

Ever, Ever, Ever. Edenův hlas v mé hlavě, tichý, chraplavý a nekonečný, jako příslib, jenž visel na tom jediném slůvku. Věčnost, navždycky... jen další z řady lží.

Uplynuly dva roky, ale já na nic nezapomněla. Vzpomínky bledly, ale ne tyhle. Takové se vám vytetují do přediiva myšlenek. Daly se překrýt, za dobrých dní představovaly jen slabou tmavou šmouhu pod novým nátěrem. Ale nikdy nezmizely úplně.

Zírala jsem na něj a čekala, až řekne něco, co by tuhle situaci učinilo snesitelnější.

Chvíli se na mě bezvýrazně díval, pak se náhle pustil opěradla a otočil se. „Půjdu se osprchovat. Jezte beze mě, dám si něco později.“

May otevřela ústa, jako by mu chtěla odporovat, ale Eden mezitím opustil místnost. O chvíli později už byly slyšet jeho kroky na schodech, my ostatní jsme se propadli do ticha, které čišelo nevyřčeným.

V hlavě se mi honily myšlenky jedna přes druhou, ale nahlas jsem neřekla nic. Chtěla jsem, ale nešlo to. Nic už nedávalo smysl.

Zatímco se ostatní váhavě pustili do jídla, já jen zírala na svůj talíř. Kari vonělo lahodně, ale už jen z pomyšlení na to, že bych ho ochutnala, se mi dělalo nevolno.

Eden zřejmě nemohl sedět a jíst u jednoho stolu se mnou. Ptala jsem se sama sebe, jak to jen zvládneme, žít spolu pod jednou střechou. Celé to bylo tak absurdní, že jsem nevěděla, jaká by teď měla být normální reakce. Omluvit se ostatním a ihned se odstěhovat? Zajít za Edenem a zeptat se ho, jak se mu v posledních letech dařilo? Předstírat, že se nic nestalo?

Teprve když jsem na tváři ucítila Mayin ustaraný výraz, sáhla jsem po příboru.

„Jestli jsi chodila do školy s Edenem, budeš asi taky z Redcaru, že?“ zeptala se mě Sienna, když se mi podařilo polknout několik soust.

„Ano,“ přitakala jsem a položila příbor. Snažila jsem se působit normálně, i když uvnitř jsem šílela. „Narodila jsem se tam, vyrostla jsem tam a žila tam... až doteď.“

„Proč jsi právě teď chtěla odjet do Windsbury?“

Rozhovory ostatních utichly, cítila jsem, jak je všechna pozornost upřená na mě. Zírala jsem na vosk stékající po svíčke přede mnou. „Kvůli tomuhle projektu. Náhodou jsem na něj narazila a řekla si... proč ne.“

Proč ne. Kdyby tu byl Eden, okamžitě by věděl, že to je lež. Byla jsem člověk, který každé rozhodnutí důkladně prověřuje ze všech možných stran a rozhoduje se velmi racionálně a uváženě. Nebyla jsem žádný střelec, nebyla jsem spontánní. Nebyla jsem někdo, kdo si říká „proč ne“, vlastně jsem byla spíš někdo, kdo si říká „radši ne“.

„A proč sis nevybrala nějaký jiný dům?“ zeptala se Willow, zatímco si dolévala víno. „Mohla ses přihlásit třeba do Fal-mouthu. Bože, kéž bych to tehdy udělala. Mají vlastní kousek pláže. My máme pár stromů s pomačkaným ovocem.“

„Byla jsem tu několikrát jako malá. Už tehdy mi Windsbury přišlo jako ideální místo ke studiu.“

Alespoň v tom jsem nelhala. Když mi bylo deset, podnikli jsme s rodinou náš první víkendový výlet do Windsbury. Okamžitě jsem se do toho místa zamilovala. Do útulných domků, které se tiskly jeden ke druhému. Do kaváren a malých obchůdků, kde se promenovali turisté i místní dohromady. A do univerzity, jež tvořila jádro Windsbury.

Ani zdaleka jsem netušila, jestli vůbec budu studovat, tehdy moje povolání snů kolísalo co týden mezi astronautkou, veterinářkou a hasičkou. Ale – a dosud jsem si ničím nebyla tak jistá – pokud budu studovat, tak to bude *tady*. Tady, mezi budovami porostlými břečtanem, z nichž každá jako by vyprávěla svůj vlastní příběh. Tady, kde z každého okna vyzařovala pohoda, kde město objímala nespoutaná příroda. Bylo to místo daleko od domu, kde jsme bydleli, ale

i během jednoho krátkého víkendu na mě zapůsobilo jako můj potenciální domov.

O sedm let později jsem tím nejbolestivějším způsobem přišla na to, co chci studovat. A také na to, koho chci mít po svém boku.

„Ty a já v maličkém bytě ve Windsbury. Jeden pokoj plný knih pro tebe a malá temná komora pro mě,“ šeptala jsem jedné noci do telefonu hlasem ochraptělým od pláče. *„Jestli existuje nějaká budoucnost, kterou si dovedu představit, pak je to tahle.“*

„Tak to udělejme,“ s úsměvem tiše odpověděl Eden.

Asi po osmi měsících se mnou přestal mluvit. A v tu chvíli jsem také pochopila, jak jsem samu sebe klamala. Nejen co se týká mě a Edena, ale i toho směšného plánu přestěhovat se do Windsbury. Čtyři hodiny cesty od domova pro mě tehdy představovaly obrovskou vzdálenost mezi mnou a mojí rodinou. Protože tu byli pro mě a já pro ně a věděla jsem, že to je důležitější než cokoliv, o čem jsem dosud snila. No a teď... teď byly i čtyři hodiny málo na to, abych od nich byla dostatečně daleko. Protože jsem už k nim stejně nepatřila.

Nehledala jsem jiné domy, které Contevillovi poskytli nadaci. Nehledala jsem dokonce ani Mulberry Mansion. To tahle vila si našla mě, když už jsem neměla kam jít. Jenže teď mi to místo už nepřípadalo jako útočiště, ale jako past, do níž jsem poslepu spadla.

Nějakým způsobem se mi podařilo nasoukat do sebe jídlo. Ostatní si nenuceně povídali, takže jsem ani nemusela moc mluvit. Mechanicky jsem pomohla sklidit ze stolu a nabídla se, že umyju nádobí, ale May mi s jemnou přísností nařídila, abych šla nahoru a lehla si.

Stoupala jsem po schodech a nevěděla, co si mám myslet. Všechny dojmy dne překryl Eden. Nebylo to jen tím, že tu byl, ale hlavně tím, že se mu podařilo vypadat tak, jako by na tom, že mě tu vidí, nic nebylo. Přitom na tom bylo *všechno*.

Už jsem měla ruku na klice, když se o dva pokoje dál na jednou otevřely dveře a někdo vyšel na chodbu. Eden vzhlédl a zastavil se, dveře za ním se se skřípotem zastavily.

Bože, to nemůže být pravda. Kdybych jen pomyslela na to, že ho zase někdy uvidím, všechny scény by se odehrávaly v ulicích našeho rodného města. Na pláži, v centru města v jedné z kaváren s modrými markýzami, u pokladny Tesca nebo v parku mezi domy, kde jsme vyrostli. Určitě ne v nějaké zchátralé vile, kterou jsme oba teprve nedávno začali nazývat domovem.

Jestli je tohle jeho pokoj, bude to ten s druhým arkýřovým oknem a mezi námi se už nachází jen jeden další. Byl *tak* blízko. A přesto jsem v tu chvíli mezi námi cítila větší odstup než kdy předtím.

Odkáslala jsem si a přes roztřesené prsty jsem si přetáhla rukávy svetru. Dva roky jsem si tuhle chvíli představovala. A teď jsem nevěděla, co říct někomu, kdo mi složil srdce dohromady a pak ho znovu rozbil na kousky.

Jak se máš? Proč ses sem přestěhoval beze mě? Myslel jsi na mě někdy? Proč, Edene? Řekneš mi konečně, proč?

„Já... ahoj.“ V mých představách jsem byla lepší. Výmluvnější. Uvolněnější. Silnější.

Eden neřekl nic. Čelist měl napjatou, levou pěst několi-krát sevřel a znovu povolil. Všimla jsem si, že má odřené klouby. Ten pohled mě přiměl ustoupit o půl kroku vzad.

„Přestěhoval ses do Windsbury?“ Můj hlas zněl napjatě, mezi slova se mi snažilo vtěsnat několik vzpomínek.

Pokrčil rameny. „Očividně jo.“

„Hned po zkouškách?“

„Ano.“

Hlasitě jsem vydechla. Vedle nás zablikala nástěnná lampa. Stíny na jeho tváři a v mé hrudi. „Překvapuje mě to.“

Slabé slovo. Tohle byl *náš* sen – především ale hlavně můj. Vždycky jsem si myslela, že Windsbury nějakým způsobem